

2/2011

49. VUOSIKERTA
HELSINGIN YLIOPISTON
SATAKUNTALAINEN OSAKUNTA

KARHUN- KIERROS

PÄÄKIRJOITUS

Minä tiedän, kuinka maailma makaa. Minä tiedän, kuinka opiskelut rahoitetaan. Minä tiedän, kuinka taloutta hoidetaan. Minä tiedän, kuinka opiskelijoille laitetaan hyvää ruokaa. Äänestä minut edustajistoon.

Minä tiedän, kuinka politiikkaa pelataan. Minä tiedän, kuinka päätökset tehdään. Minä tiedän, kuinka taivutetaan muut puolelleni. Minä tiedän, kuinka kuiskitaan oikeisiin korviin. Äänestä minut edustajistoon.

Minä tiedän, kuinka hommat hoidetaan. Minä tiedän, kuinka työtä tehdään. Minä tiedän, kuinka saadaan valmista jälkeä. Minä tiedän, kuinka asiat viedään loppuun asti. Äänestä minut edustajistoon.

En minä tiedä. En minä politiikasta ymmärrä, enkä siitä, miten maailmaa parannetaan. Kai minä sentään hommani hoidan. Äänestä minut edustajistoon. Ovathan nämä kaverivaalit?

Äänestä: HYY 12.-13.10. ja 18.-19.10. AYY 24.10.-2.11. SAY 1.-2.11. SHS 3.-4.11. ja 8.-9.11.

OSITTAINEN LISTA KAANEISTA:

- tukaani
- pemmikaani
- mohikaani
- Tšingis-kaani
- hurrikaani
- rakkaani
- pelikaani
- šikaani
- republikaani
- dekaani
- vulkaani
- krokaani
- pekaani

OSITTAINEN LISTA EDELLISESTÄ

LISTASTA PUUTUVISTA KAANEISTA:

- dominikaani
- fransiskaani

KARHUNKIERROS ON
SATAKUNTALAISEN OSAKUNNAN
TIEDOTUSLEHTI.

*Perustettu vuonna 1963.
ISSN 1239-1913.*

TÄMÄN LEHDEN JULKAISI
*Satakuntalainen osakunta
Lapinrinne 1 A5,
00180 Helsinki*

TÄMÄN LEHDEN PÄÄTOIMITTI
*Miikka Koskinen
paatoimittaja@satakuntatalo.fi*

TÄMÄN LEHDEN TEKIVÄT
*Markku Alho
Kati Arvonen
Oleg Grenrus
Hanna Hannus
Samu Heino
Joonas Lipping
Mikko Mäkipää
Essi Norri
Hanna Peuraniemi
Salla Seppälä
Tytti Rintanen
Miia Viinamäki*

ETUKANNEN KUVAN OTTI
Markku Alho

KANNEN NIMIÖN LAATI
Kalle Järvenpää

TAKAKANNEN KUVAN TOTEUTTI
Tytti Rintanen

TÄMÄN LEHDEN PAINOI
Picaset Oy

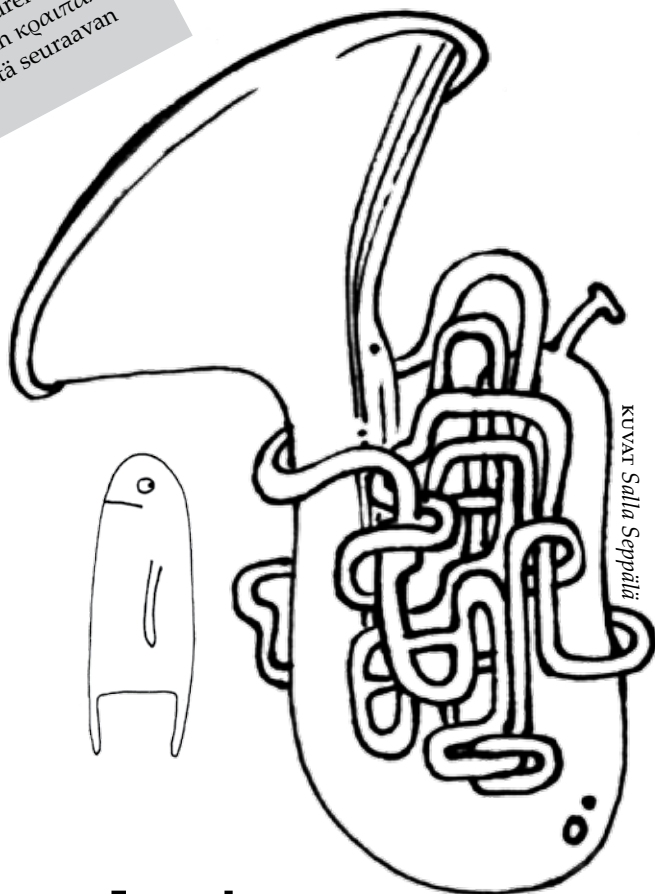
TÄMÄ LEHTI NAUTTII
HYYN JÄRJESTÖLEHTITUKEA.

SISÄLTÖ

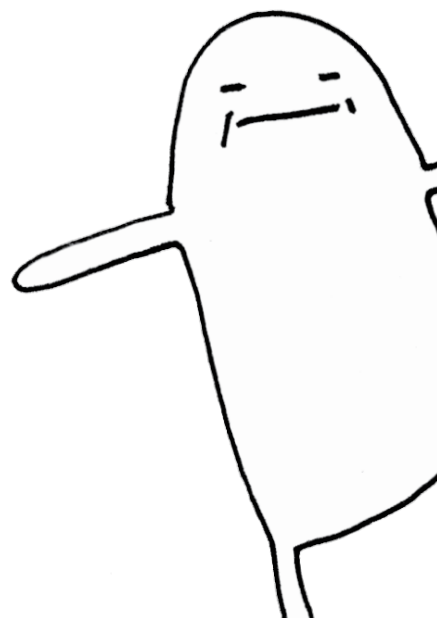

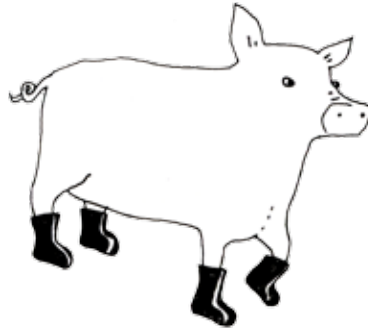
Krapula-sanan etymologia juontaa juurensa jo antiikin Kreikasta, tosin muinaiskreikan κραπάλη (kraipalē) tarkoitti sekä humalaa että seuraavan aamun olotilaa.

- 4 Kuraattori
- 5 Ehtoo
- 6 Uutiset
- 7 Marjat
- 8 Humalat
- 10 Vuosijuhlapuhuja
- 12 Karhuhiihto
- 14 Sisustus
- 19 Satakuntatalo
- 23 Kahvi
- 24 Onnellisuus
- 26 Nalle Puh
- 27 Kuolematon

KUVA: Salla Seppälä

Mikko Mäkipää

KURAATTORIN KUULUMA

Osakuntien inspektorit ja kuraattorit tapaavat Helsingin yliopiston rehtorit kahdesti vuodessa rehtoripäivällisillä. Kevään päivälliset järjestävät osakunnat ja syksyn yliopisto. Viime keväänä järjestysvuoro oli Satakuntalaisella Osakunnalla ja Keski-suomalaisella Osakunnalla. Järjestysvastuu osuu osakunnalle kerran seitsemässä vuodessa. Toukokuun alussa Kiltahuoneessa järjestetyssä tilaisuudessa oli paikalla rehtori, kaikki neljä vararehtoria sekä 23 inspektoria ja kuraattoria.

Rehtoripäivälliset ovat vapaamuotoisia pöytäjuhlia, joilla on käytännössä kaksi tarkoitusta. Ensinnäkin sillä pidetään yllä luontevaa ja säännöllistä keskusteluyhteyttä osakuntien ja yliopiston välillä. Osakuntien säännöt tulevat voimaan, kun rehtori on ne hyväksynyt, joten on tärkeää, että yliopistolla on ajantasainen käsitys osakuntien tilanteesta. Vaikka osakuntien rooli on pienentynyt osakuntapakon poistumisen jälkeen, ovat ne edelleen tärkeä osa yliopistoa.

Toinen tärkeä asia on se, että inspektorit ja kuraattorit tapaavat toisiinsa. Vaikka useimmat kuraattorit tapaavatkin toisiaan säännöllisen epäsäännöllisesti, on hyvä, että on myös tapaamisia, joissa ajankohtaisista asioista saadaan puhuttua kerralla kaikille. Yleisesti vähäpätöisemmistä, mutta yksittäisen osakunnan kannalta tärkeistä, asioista on luontevampi puhua kasvotusten kuin esimerkiksi sähköpostilistoilla.

Epävirallisempi kolmas hyöty rehtoripäivällisistä on suora keskusteluyhteys opiskelijoilta rehtoreille. Kuraattorit voivat kommentoida opiskelijoiden asioita ilman mitään välikäsiä tai opiskelijapoliittisia sidoksia. Muita tällaisia kanavia ei ymmärtääkseni juurikaan ole tarjolla.

Mistä siellä sitten puhuttiin? Ainoa erikseen valmisteltu puheenvuoro oli Wiipurilaisen Osakunnan inspektori n, vararehtori *Jukka Kolan* alustus. Hän puhui kahdesta yliopistolle ja osakunnille tärkeästä asiasta eli abeista ja alumneista. Abeja tietenkin tarvitaan, että yliopisto saa uusia tiedonjanoisia

opiskelijoita ja osakunnat uusia jäseniä. Valmistuneet taas ovat tärkeitä yhteistyökumppaneita osakunnille ja yliopistolle.

Osakunnat ovat tärkeässä roolissa molemmissa tehtävissä. Noin puolet kaikista lukioissa pidettävistä abi-infoista on osakuntien pitämiä. Meidän panoksemme on tietääkseni ollut noin 10 % kaikista lukioissa pidetyistä Helsingin yliopiston infoista. Satolaiset saavat opastussihteeriltä lisätietoa siitä miten he voivat mennä abi-info -koulutuksiin ja omaan lukioonsa houkuttelemaan satakuntalaisia Helsingin yliopistoon.

Siinä missä abitoiminnan hyödyt ovat itsestään selviä, alumnitoiminta on luonteeltaan erilaista. Seniorijäsenet ovat osakunnan jäseniä siinä missä varsinaiset jäsenet. Mitä matalampi kynnyksen seniorille on tulla osakunnalle, sitä paremmin osakunta toteuttaa tarkoitustaan. Vaikka valta osakunnassa on yksiselitteisesti opiskelijoilla, toimii osakunta ensisijaisesti jäsentensä yhdyssiteenä ja luo edellytyksiä heidän yhdessäolleen. Mitä paremmin tieto kulkee osakunnan sukupolvien välillä, sitä elävämpi osakunta on.

Alumnien puolella oma tilanteemme on aika surkea. Seniorijärjestöjemme jäsenmäärä on kohtalainen, mutta vastavalmistuneita ei saada johdonmukaisesti kiinni edes seniorien sähköpostilistalle. Hyvät ideat toiminnan kehittämiseksi ovat tervetulleita. ☺

Satakuntalainen Ehtoo

29.10.2011

Helsingin yliopiston Satakuntalainen Osakunta juhlistaa perinteistä Satakuntalaista Ehtoota 29.10.2011. Tämän vuoden kuntavieraana Ehtoota viettää kanssamme Eurajoen kunta. Illan aikana saamme nauttia perinteisesti Eurajoen kunnan tervehdyksestä, musiikkiesityksistä, puheenvuoroista sekä satakuntalaisen pitopöydän antimista. Pyydän ilmoittamaan tulostanne 20.10. mennessä.

Timo Häivälä
Juhlamestari

Ilmoittautuminen ja lisätiedot osakunnan kotisivuilla osoitteessa
<http://www.satakuntatalo.fi/ilmo/ehtoo11/>.

OSA KUN TAU UTI SET

UUSI LUKUKAUSI, UUDET FUKSIT!

Osakunnan säännöllinen toiminta on taas käynnistynyt kesälomien jälkeen ja uusia jäseniä on kirjautunut noin 30. Toiminnantäyteinen fuksisyksy jatkuu joulukuussa itsenäisyyspäivän juhlassa, jossa fuksit saavat osakuntanauhan.

Osakuntaan voi jatkossa kirjautua ja jäsenmaksun maksaa apulaissihteerin vastaanotolla keskiviikkoisin klo. 18.00-18.30 toimistolla Satakuntatalon A-rapun 7. kerroksessa.

HAE VIRKAILIJAKSI!!

Ensi vuoden virkailijat valitaan osakunnan marraskuun kokouksessa 23.11. Kannattaa siis jo alkaa miettiä, mihin virkaan hakea.

Lisätietoja eri viroista saa nykyisiltä virkailijoilta sekä osakunnan kotisivuilta kohdasta *Yhteystiedot* ☞ *Virkojen kuvaukset*.

Osakuntalaiset kesäretkellä Pomarkussa. Ohjelmaan kuului muun muassa resiina-ajelua ja melontaretki. Tutustuimme myös Pomarkun kahteen kirkkoon ja vierailimme kunnantatalolla ja auroja valmistavan POMEn tehtaalla. (Kuva: Markku Alho)

SYYSKUUN KOKOUKSEN SATOA

Osakunta valitsi kokouksessaan keskiviikkona 21.9. juhlamestariksi civis *Timo Häivälän*. Juhlamestarin vastuulla on osakunnan suurten juhlien, vuosijuhlan ja Satakuntalaisen Ehtoon, järjestäminen.

Samassa kokouksessa osakunta päätti olla tänä vuonna myöntämättä paluumuuttopalkintoa.

ÄÄNESTÄ EDUSTAJISTOVAALEISSA!

Ylioppilaskunnissa järjestetään edustajistovaalit. Edustajisto on ylioppilaskunnan ylin päättävä elin.

HYYN edustajistovaaleissa osakunta on tällä kertaa vaaliliitossa Eteläsuomalaisen osakunnan kanssa osana Osakuntien suurta vaalirengasta, mutta myös muista vaaliliitoista löytyy osakuntalais ehdokkaita. Hyvä SatO edariin?

Lisäksi ainakin AYY, SAY ja SHS sekä KY ry järjestävät tänä syksynä edustajistovaalit.

Käy äänestämässä. Katso ohjeet äänestämiseen ylioppilaskuntien kotisivuilta.

NEHÄN OVAT KUIN KAKSI MARJAA!

*Puolukka
Marja*

*Mustikka
Marja*

KUI NKA KSI MAR JAA

KUVAT
Wild Eepe,
Jonas Bergsten
Napoleon Sarony,
Louis-Auguste Bisson,
osakunnan arkisto

HEHÄN OVAT KUIN KAKSI MARJAA!

*Frédéric Chopin
Säveltäjä*

*Oscar Wilde
Kirjailija*

HEHÄN OVAT KUIN KAKSI MARJASTA!

*J. J. Marjanen
Kunnianauhan haltija*

*J. J. Marjanen
Kunnianauhan haltija*

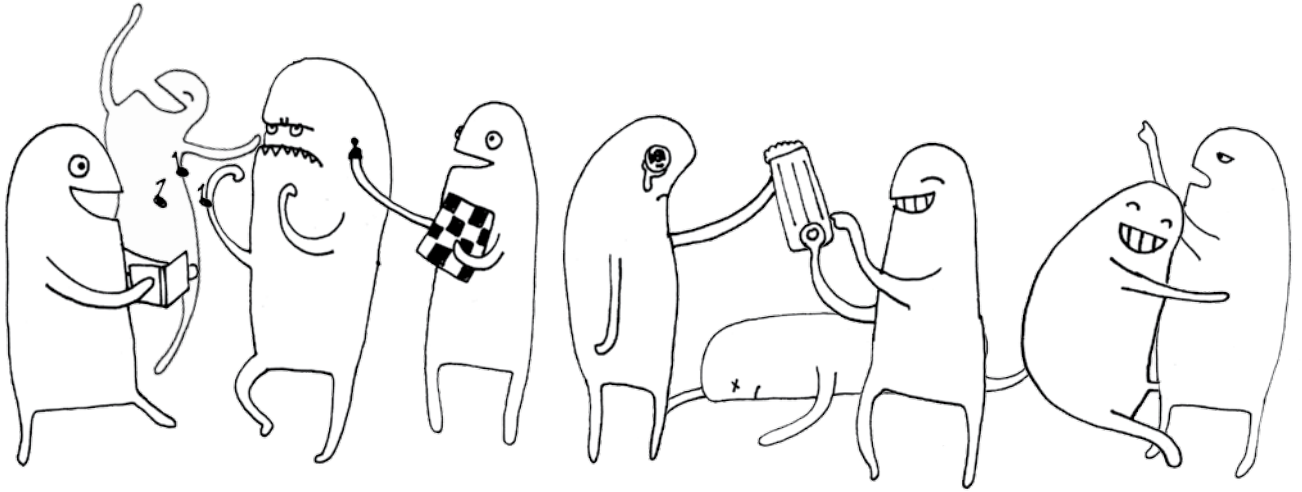
HEHÄN OVAT KUIN KAKSI MARJAA!

*Otso
Haronmäen isäntä 2010*

*Seppo
Isäntä 1981*

*Osakuntamme sienet mustavalko-
kuvina. Tunnista itsesi ja kaverisi!*

HELLYSHUPPELI

Halu saada ja jakaa hellyyttä lisääntyy jo muutaman alkoholiannoksen jälkeen. Hellyyshuppelissa oleva haluaa halia, ehkä myös pussailla kaikkia. Mikäli hellyyshuppeliin liittyy sokeaksi tekevän viinan nauttimista, yllättävää pariutumista saattaa tapahtua.

KIUKKUKÄNNI

Kiukkukänni syntyy juomalla rähinäviinaa. Maailma muuttuu nurjaksi paikaksi, jossa kaikki ovat idiootteja. Kiukkukänninen jakaa näkemyksensä äänekkäästi, eikä suhtaudu hyvin omistaan poikkeaviin näkemyksiin. Tähän humalaan liittyy joskus väkivaltaista käytöstä, ja se pilaa helposti hauskatkin bileet.

†††

LAULUSEIPÄÄT

Nuottiöljyn nauttiminen vapauttaa lauluhalut. Liiallisena lauluseipäät sammuttaa juhlista keskustelun ja ajaa laulamattomat juhlijat karkuteille. Laulajilla on hauskaa, muilla ei niinkään.

*/†

LAUTAPELIMAISTI

Humalaisella on pakottava tarve pelata lautapelejä. Lautapelimaisti on harmiton tai jopa hauska, jos peliseuraa löytyy. Kiukkukänni ei kuitenkaan ole kaukana, jos pelihaluja ei ole.

*

SIVUPERSOONAPÖHNÄ

Salainen kaksonen näyttäytyy, kun tietty promilleraja ylittyy. Sivupersoonaa elää omaa elämäänsä juhlahumussa, mutta raportoinen sen tekemisistä varsinaiselle henkilölle jää yleensä muiden juhlijoiden harteille.

PÄTEMISPÖHNÄ

Viina on viisastelijoiden juomaa. Pätiä haluaa jokaisen huomaavan, miten paljon enemmän hän tietää kaikesta kuin kukaan muu. Asian tuntijuus syvenee yhtä matkaa päihtymyksen kanssa. Ärsyttävä mutta vaaraton. Sopii huonosti yhteen kiukkukännin kanssa.

†

GIGOLOHUPPELI

Viina voitelee ujosta pojasta sula- van seuramiehen, jolla riittää vieni- tiä. Harmillisesti sekä seuralainen että muistikuvat yleensä katoavat ennen aamua. Epäonnisempi kännigigolo ehdottelee suorasukaisesti saadakseen seuraa. Sukupuolten tunnistaminen on kännigigololle toisinaan haastavaa.

*

LOHIKÄÄRMELÄRVIT

Juo lasi absinttia ja muutu lohikäärmeeksi.

**

MISSÄ SÄÄ OOT?

*** ERINOMAISET SOOSIT
††† AIVAN KAUHEA JURRI

MINÄ MAKSAN -MAISTI

Anteliaassa maistissa kukkaron nyörit löystyvät samaa matkaa humalan lisääntymisen kanssa. Pie-nessä sievässä voi tuntua hyvältä ajatukselta ostaa 24 fisua tai tilata sampanjaa koko seurueelle. Muille juhlijoille tila tuottaa iloa, ainoa uhri on nauttineen lompakko.

***/†

MUKAVA PÄIHTYMYS

Moni todella juo itsensä mukavaksi. Mukavalla on hauskaa, hän nauraa kaikkien jutuille ja pitää jokaisesta. Hän kertoo naapurille, kuinka mahtava tyyppi tämä on ja pahoittelee, ettei muista antaa positiivista palautetta riittävän usein. Mukava kehuu vilpittömästi ja paljon.

SUPERSANKARISOOSIT

Moni kuvittelee saavansa humalassa supersankarin ominaisuuksia - ja jotkut ilmeisesti saavatkin. Supersankarisoosit tunnistaa rohkeista, nopeista ja ketteristä suorituksista, joihin humalikko ei selvin päin kykenisi tai uskaltautuisi. Viihdyttävä mutta vaarallinen humalan muoto.

***/††

** HIENO HUMALA
†† LIIAN LÄRVIT

TANSSITUNNELI

"Mennäänks tanssimaan vähän homodiscoa?" Alkoholi notkistaa jäsenet ja saa tanssijalan vipattamaan. Parkettien partaveitsi heiluu hiki päässä tanssilattialla ja saattaa sinnikkäästi vaatia myös muita seurakseen. Luo ja ylläpitää biletunnelmaa, tarttuu helposti myös muihin juhlijiin.

**

TUKEVA JURRI

Tukevassa jurrissa on tarpeen liikkua tuettuna. Tukeva jurri iskee erityisesti raajojen hallintaan. Kompurointi saattaa aiheuttaa aineellista tai fyysistä vahinkoa ja näyttää aina nololta.

††

TULOSHAKUISET NAAMAT

Pullo tyhjäksi puolella minuutissa - voi olla viinaa myös ilman iloa. Tuloshakuinen ryypääminen johtaa pikaiseen sammumiseen, oksenteluun ja humalaisen kotiinkantamiseen. Mainio tapa nolata itsensä ja hankkia morkkis ja krapula huippunopeasti.

†††

* KOHTUUHUPPELI
† IKÄVÄSTI MAISTISSA

HÄRSKI LAITAMYÖTÄINEN

Ujo pinta voi liueta alkoholiin, jolloin alta paljastuu suorasukainen rivouksien laukoja. Ympäristövaikutukset vaihtelevat huvituksesta myötähäpeään.

*/†

ITSESÄÄLIPERSEET

Itkua, avautumista ja sääli-
peiden kerjäämistä. "Kukaan ei rakasta minua" -tyyppiset rypemislausunnot ovat tyyppillisiä itsesääliselle, joka kaipaa kannustusta ja jakamatonta huomiota. Laskee juhlatunnelmaa aiheuttamalla vaivaannusta ja myötähäpeää.

††

KALSARIKÄNNI

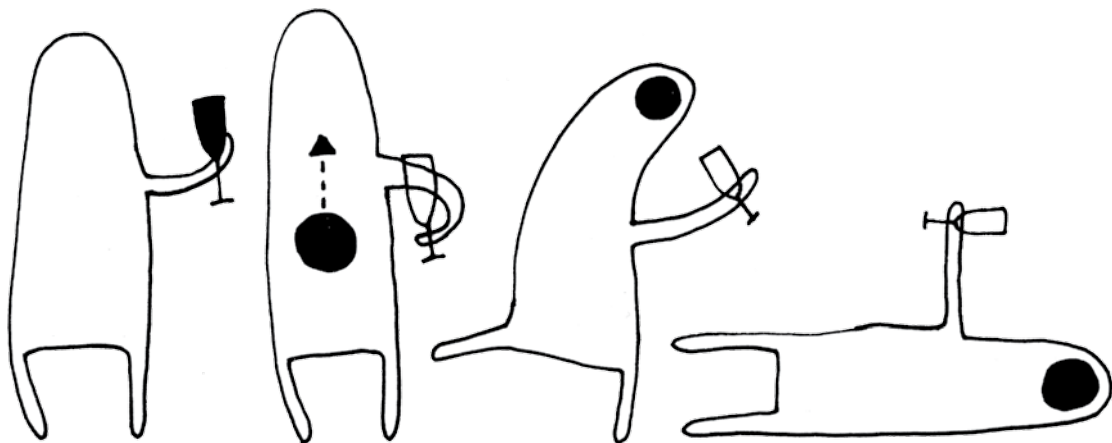
Ikiaikainen klassikko, joka ei esitelyä kaipaa. Kännin yksityisen luonteen vuoksi ympäristövaikutuksia ei ole.

○

TIISTAIKÄNNI

Takavuosina kukoistanut satolainen perinne. Tiistai-illan tissuttelea tai roimempaakin ryypäämistä ilman mitään varsinaista syytä. Voi ottaa minkä tahansa humalan muodon.

?

Essi Norri KUVAT Markku Alho

SATO- MIELINEN PROFES- SORI

Biofarmasian professori Marjo Yliperttula piti aivonystyröitä kutkuttavan vuosijuhlaesitelmän geeniteknologian käytöstä lääkehoidossa. Haastattelun arkeen palannutta, monen ehtivää tiedenaista pari viikkoa vuosijuhlan jälkeen.

”Vanha satolainen ... tulee genetiikan perusteella, miten hoidamme ihmisiä ... nanopartikkeli viedään kohteeseensa ... Isaac Asimov ... maaginen luoti ... solukapselointi”, olen kirjoittanut vuosijuhlassa ohjelmakortille. Marjapuuronpunaiselle kortille raapustamieni sanojen oli tarkoitus auttaa vuosijuhlaesitelmäitsijän haastattelun suunnittelussa, mutta nyt ne vain hämmentävät...

Istuessani vt. professori Marjo Yliperttulan valoisassa työhuoneessa Viikissä biofarmasian ja farmakokinetiikan osastolla tämä vastailee esittämiini kysymyksiin rauhallisesti. Kivasti saan tehtyä johdonmukaisempia muistiinpanoja kuin vuosijuhlassa!

Hän kertoo, kuinka on kulkenut monen käänteen ja saavutuksen kautta farmasian tiedekuntaan. Raumalla koulunsa käynyt ja Porissakin asunut Marjo tiesi jo 12-vuotiaana haluavansa ryhtyä

tutkijaksi. Hän aloitti opiskelun vuonna 1979 ja luki kemiaa, matematiikkaa, fysiikkaa ja tähtitiedettä. Gradunsa hän kirjoitti molekulaarisista kalvoista. Samalla hän työskenteli matemaattis-luonnon-tieteellisessä tiedekunnassa ja Nokia Elektronikalla.

Valmistuttuaan ahkera maisteri keskittyi fysikaaliseen kemiaan ja teki tutkimusta bio-optoelektronikassa. Nesteeltä apurahan saanut Marjo väitteli tohtoriksi. Ura jatkui ensin post docina Pariisissa tekemässä ydintutkimusta ja sitten kymmenen vuotta Orionilla eri tehtävissä. Lapsuuden haave professuurista toteutui lopulta farmasian tiedekunnassa.

Uransa huippuhetkiksi Marjo mainitsee sen, kuinka oma tutkimus lähti sujumaan, sekä luonnollisesti väitöspäivän. Tieteen tekemisessä Marjoa kiehtoo kansainvälisyys ja se, kuinka tieteessä on ”kaikki tot-

ta, kunnes toisin todistetaan”.

Professorina saa olla tekemisissä tutkimusta tutkimuksen vuoksi itseisarvoisesti ja vapaaehtoisesti tekevien ihmisten kanssa. Mukavinta professorina olemisessa on kuitenkin Marjon mukaan toimiminen nuorten opiskelijoiden kanssa, joille Marjo suosittelee osakuntatoimintaa.

SatO:n toimintaan Marjo otti aktiivisesti osaa opiskeluaikanaan, ja ”oli kivaa!” Tuleva tutkija toimi apuemäntänä ja naisten jalkapallojoukkueen kapteenina. Marjo ei asunut Satakuntatalolla, mutta muuten käytännössä eli osakunnalla kolme vuotta. (Miksi tämä kuulostaa niin tutulta?)

Aktiivinen satolainen edusti ja juhli muiden osakuntien vuosijuhlissa ja Uppsalassa Värbalenisä. Marjo löysi miehensä SatO:n vappubileistä, ja pariskunnan on vihkinnyt entinen satolainen. Osakunnalla hienointa olikin Marjosta

monia eri aloja opiskelevat ihmiset. SatO-ajoilta Marjolle on myös jäänyt pysyviä ystävyyssuhteita, ja nykyäänkin Talolta löytyy Marjon tuttuja.

Marjo iloitsi kutsusta osakunnan vuosijuhlaan ja nauroi osakuntaan kohdistuvan lukkarinrakkauden säilyneen vuosien varrella. Marjolle vuosijuhlaesitelmän pito oli kunniatehtävä, jota varten Marjo muisteli vuosijuhlapuhujia opiskeluajoiltaan. Puheessaan Marjo päätyi käsittelemään oman alansa tutkimuksen nykyisiä tuulia.

Vielä kertauksena, mitä biofarmasian tutkimukseen nykyään kuuluu:

”Tyypillisessä nanomittakaavan lääkekuljettimessa on jotain soluun vietävää ainetta, kuten esimerkiksi DNA:ta tai solun proteiinituotannon salpaavaa siRNA:ta. Näin toimiva nanokone voi esimerkiksi salvata solussa tapahtuvan haitalli-

sen proteiinin tuotannon tai ohjelmoida solun uudella DNA:lla tuottamaan uutta proteiinia.”

”Solukapselit ovat noin muutaman sadan mikrometrin kokoisia kapseleita, joihin on pakattu soluja, jotka on ohjelmoitu tuottamaan terapeuttista hoitoon vaadittavaa proteiinia.”

”Edellä olevat hoitomuodot eivät ole vielä arkipäivää mutta on syytä olettaa, että muutaman vuoden sisällä nämä hoitomuodot ovat saatavilla vaikeiden ja jatkuvaa lääkettä vaativien sairauksien hoidossa.” (Marjo Yliperttula: Geeniteknologian monet kasvot lääkehoidossa 26.3.2011) ©

MIKSI HIIHDIMME?

Mikko Mäkipää kuva Salla Seppälä

Satakuntalainen Osakunta järjesti 50 vuoden tauon jälkeen Karhuhihdon, joka hiihrettiin Siikaisista Kankaanpään kautta Pomarkkuun. Tarkoituksena oli hiihtää edellisestä ystävyyskunnasta nykyiseen. Tavallisesti osakunnalla ei Ehtoon ja kesäretken välillä ole ollut säännöllisiä yhteyksiä ystävyyskuntaan. Karhuhihto on hauska tapa pitää yhteyttä ja tutustua kotiseutuun tavalla, jota tuskin muuten tulisi nähtyä ja koettua.

Perjantai-iltana 4.3. viisi osallistujaa saapui Siikaisten yhtenäiskoululle ja valmisteli hiihdon aikana tarvittavat eväät. Nukuimme jumppasalin lavalla. Aamukuudelta nousimme pakkaamaan ja hiihdimme kahden kilometrin matkan Eteläpähän Siikaisten kunnan tar-

joamalle aamupalalle. Kunnanjohtaja Päivi Rantaselle luettiin Karhuviesti ja keskustelimme aamupalan ääressä niitä näitä, ajankohtaisia asioita. Samalla paikalle saapui kuudes hiihtäjä sekä huoltojoukot eli civis Salla Seppälä.

Hiihtäminen tapahtui pitkin metsiä, teitä ja järven jäitä. Heliaakoskea lainaten: "Tietä kulkien tiet olet vanki, vapaa on vain umpihanki". Reittiä ei suunniteltu seuraavaa taukoa pidemmälle, vaan kartan mukaan hiihrettiin seuraavalle sovitulle taukopaikalle. Taukoja pidimme noin puolentoista tunnin välein.

Aamupäivän osuus päättyi Kankaanpään keskustaani Kahvila Postelliin, jossa kaupunginvaltuuston puheenjohtaja Jorma Le-

pistö otti vastaan Karhuviestin ja kertoi Kankaanpään ajankohtaisia asioita. Vaalien läheisyys paistoi puheista kaikkiin ilmansuuntiin.

Kanakeiton jälkeen jatkoimme Hämeenkanakaalle ja siitä Kuninkaankänteen kautta Vihteljärvelle. Perille pääsimme vasta auringonlaskun jälkeen. Mökillä odottamassa oli saavillinen pastaa ja padallinen pastakastiketta. Aterian ja saunan yhteisvaikutus tainnutti hiihtäjät jo iltakymmeneltä.

Sunnuntaina olimme ladulla vähän ennen kahdeksaa. Allekirjoittanut suunnisti alussa hieman unisesti ja seikkailimme Verttuulla parisen kilometriä ylimääräistä.

Hiihto jatkui tasaista tahtia kohti Pomarkkua, jonne saavuimme iltapäivällä neljältä. Hiihtäjiä oli vastaanottamassa kunnanjohtaja Eero Mattson ja civis Timo Häivälä. Saunoimme ja söimme Pomarkun kunnantalolla. Karhuviestin lukemisen jälkeen saimme samalla lukea tuoreesta Satakunnan Kansasta meistä kirjoitettua juttua. Lauantaina hiihdimme 50km ja sunnuntaina 40km.

Ensi vuonna jatketaan samalla kaavalla eli laaditaan Karhuviesti ja viedään se hiihtäen vanhasta ystävyyskunnasta uuteen. Tervetuloa hiihtämään ja toivotetaan tervetulleiksi myös vieraat ja osakuntamme seniorit. ☺

Hiihtämässä: Eelis Tuominen, Juho Tuomi, Mikko Mäkipää, Otso Sattilainen, Oleg Grenrus, Ilona Pitkänen sekä Ainoa Karhu. "Hyvä seura ja kaunis luonto", kuvailee Juho Tuomi.

SATAKUNTALAISEN OSAKUNNAN V I E S T I SATAKUNTALAISILLE

Suomessa on käynnissä lähihistorian suurin kunnallishallinnon murros. Kuntien palveluita ja tehtäviä jaetaan uudelleen. Uusia rakenteita luotaessa tulee katsoa eteenpäin ja pystyä ennakkoluulottomasti rikkomaan vanhoja raja-aitoja. Tähänastinen muutos on kuitenkin monin paikoin vain etäännyttänyt ja monimutkaistanut hallintoa. Ihmiset ovat ulkoistaneet kohtuuttoman määrän arkisista asioista byrokraateille ja alkaneet vaatia hallinnolta asioita, jotka perinteisesti ovat kuuluneet ihmisten normaaliin kanssakäymiseen. Avoimessa maailmassa ihmisten identiteetti ei ole sidottu hallinnon rajoihin, mutta näillä rajoilla voidaan rikkoa toimivia yhteisöjä.

Satakunnan kunnat eivät voi kauaa jatkaa tasaista velkaantumista ja epätervettä kilpailua pendelöijistä. Suunnaksi tulee ottaa yhdyskuntarakenteen yhtenäistäminen ja ottaa kaikki irti alueen omista vahvuuksista. Muiden kopioiminen on aina perässä hiihtämistä. Ihmisten tulee voida vaikuttaa arjen asioihin ja pitää huolta toisistaan. Yhdessä voidaan rakentaa entistäkin elävämpi ja houkuttelevampi Satakunta sekä pitää yllä sen rikasta kulttuuriperintöä.

Me satakuntalaiset ylioppilaat luotamme siihen, että kotiseudullamme asuu tulevaisuudessa itseensä uskova ja vastuunsa kantava kansa. Ja tiedonjanoinen nuoriso, joka on valmis ottamaan askeleen astuakseen yliopistoon tieteen juurille, ponnistaakseen siitä huipulle ja tarvittaessa kurottamaan tähtiin.

Satakuntatalossa Helsingissä 3.3.2011

Mikko Mäkipää
Kuraattori

Juho Tuomi
Hallituksen puheenjohtaja

*Miekkarit ja junavaunut olivat ennen
luksuskämppiä. Miekkari oli Satakuntatalon
ainut "yksiö" ja junavaunun joutui jaka-
maan vain yhden henkilön kanssa.*

PIENI ON KAUNISTA

Miia Viinamäki KUVAT Markku Alho

Nykyään ne ovat pohjataso, se fuksin ensimmäinen asunto. Vai ovatko sittenkään? Nykyiset asukit kertovat, mikä pienessä kämpässä ihastuttaa ja vihastuttaa.

SANASTO

MIKKARI 8,3 neliömetrin huone. Nimi tulee sanasta "mielenterveyskeskus".

JUNAVAUNU 11,5 neliömetrin pitkä ja kapea huone.

JUNAVAUNU

MIRA YLÉN

4. vuoden osakuntalainen

Mira tunnustautuu kotihiireksi. Siksi hän olikin itkun partaalla nähdessään tulevan huoneensa ensimmäistä kertaa. Vuoden nuhjuisessa kopperossa sinniteltään hän päätti tarttua maalitusiin ja porakoneeseen.

Lattia Miran huoneeseen vaihdettiin 2009 kesän aikana ja sen klassiseen ilmeeseen hän on erittäin tyytyväinen. Toissasyksyisen remontoinnin tulokset ovat ilo silmälle. Seinät ovat puhtaanvalkoiset ja hyllyt vaihdettu uusiin. Mira kehottaakin kaikkia kulahtaneeseen huoneeseensa kyllästyneitä remontoimaan, maksaahan Satalinnan säätiö useimmissa tapauksissa materiaalikulut.

Kalustus on hankittu IKEAsta varta vasten tähän huoneeseen, mutta Miralla on silti yhä käytössään talon tarjoamat sänky ja pöytä. Pöydän lommot on peitetty kirjoituslustalla ja sängystä on tehty sohvamainen muhkeilla tyynyillä.

Talon lipaston tilalle hän osti kaksi korkeampaa ja kapeampaa lipastoa, jotka sopivat kuin nenä naamaan korkeaan mutta kapeaan huoneeseen. Miran huoneen ylpeys on oma keittiönurkkaus, joka on rakennettu osin jääkaapin päälle. Mikron lisäksi siinä on työskentelytilaa ja laatikot elintarvikkeille ja astioille. Esineistä tärkein lienee sievä valkoinen televisio, joka toimii samalla sisustuselementtinä.

Koppihöperyydestä Mira ei ole kärsinyt, mutta hän onkin usein viikonloput poissa Tampereella asuvan poikaystävänsä tai raumalaisten vanhempiensa luona. Pienessä huoneessa on Miran mielestä tärkeintä muistaa pitää paikat siistinä. Siinä auttavat omien tilavien lipastojen lisäksi esimerkiksi sängynaluslaatikot.

JUNAVAUNU

ADRIANA IACOVACHE-PANA

2. vuoden osakuntalainen

Adriana kuvailee ensivaikutelmaansa huoneestaan sanoilla "Voi ei!", mutta nyt se on hänen mielestään oikein söpö. Eikä se junavaunu nyt niin pieni ole, lattialle mahtuu kuulemma vielä kaksi patjaa sängyn lisäksi. Adrin huoneen sisustus on ihastuttavan raikas. Kaikki on vihreää ja yhteensopivaa. Huomion herättää ikkunalaudalla oleva valtava vihreä säästöpossu, joka on lahja Adrin ystävältä.

Adri on varsinainen minimalisti, ainakin mitä tavaramäärään tulee. Hänellä ei ole ollut mitään vaikeuksia mahtua junavaunuun, joissa tunnetusti on vain yksi kaappi.

Adri ei edes käytä huoneessa olevaa isoa yläkaappia sen epäkäytännöllisyyden

vuoksi. Kun kysyn, missä hän säilyttää astioitaan, hän vastaa vieneensä kaikki ylimääräiset astiat takaisin vanhempien luokse. Ne pari lautasta ja mukia, jotka hän omistaa, ovat jatkuvasti tiskissä.

Adriana ei ole ajatellut tehdä mitään remonttia, häntä kun ei varsinaisesti ärsytä huoneessa mikään. Ja totta se onkin, että ainakin seinät ja lattia ovat harvinaisen siistissä kunnossa Satakuntatalon mittapuulla. Kun aloimme ideoida, niin keksimme kuitenkin heti monta juttua, joilla huoneesta saisi toimivamman. Esimerkiksi ylimääräiset kaapit ja hylly ruokatarvikkeille eivät olisi ollenkaan pahitteeksi.

Adri ei myöskään aio hakea isompaa huonetta. Tärkein syy siihen on huoneen itsensä lisäksi eräs nimeltämainitsematon seinänaapuri, joka aikanaan teki minunkin fuksivuodestani ikimuistoisen.

MIEKKARI

SALLI ULJAS

2. vuoden osakuntalainen

Salli on ollut onnellinen seis-
kakongilainen vasta noin kuu-
kauden. Hän vaihtoi kolmen
hengen soluasunnon miekkariin
ja 11 opiskelijan kanssa jaettuihin
pesutiloihin ja keittiöön, eikä ole
päättöstään katunut. Mainion
sijainnin lisäksi Satakuntatalolla
houkuttelivat osakunnan toiminta
ja etenkin muut osakuntalaiset.

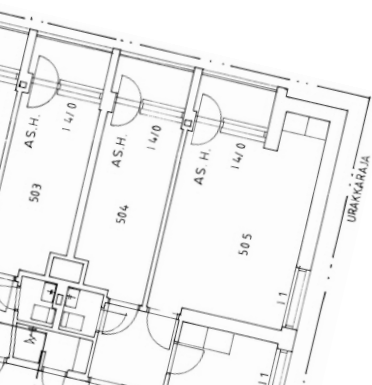
Kongin ihmisillä on kuulem-
ma niin eri rytmit, että vessaan
pääsee jonottamatta. Ja kun ei ole
kiinnostunut ruoanlaitosta, niin ei
yhteiskeittiökään kammota, vaika
Salli tosin myöntää, että se voisi
olla hivenen isompi. Alunperin
kalustamattomaan soluun viedyt
huonekalut Salli rahtasi takasin
Poriin, koska hänen mielestään
säätöön tarjoama valmis kalustus
on niin kätevä.

Sallin huone on ihanan värikäs
ja hän tunnustaakin vihaavansa
skandinaavista pelkistettyä sisus-
tusta. Ikkunalaudalla on pinossa
värimaailmaan sopivia muumi-
mukeja ja ympäri huonetta kie-
murtelee hauska jatkojohtoviritel-
mä. "Mun huoneessa on vain kaks

pistorasiaa." Salli selittää. Hyllyt
ovat täynnä kirjoja, CD-levyjä ja
koriste-esineitä. Salli ei ole suunnit-
tanut remontoivansa huonettaan,
mutta hankintalistassa on ainakin
juliste tyhjälle takaseinälle.

Salli rakastaa kirjoja ja niitä
hänen huoneessaan olisi enem-
mänkin, mikäli ne vain mahtuisi-
vat. Myös vaatteetteiden mahdut-
tamisessa on ollut tarpeen keksiä
luovia ratkaisuja, kuten sängyn-
aluslaatikot.

Tilaa henkilökohtaisille tava-
roille Salli kaipaasi enemmän, sillä
juuri ne tekevät hänen mielestään
kodin tunnelman. Salli haaveilee-
kin hieman isommasta kämpästä,
mutta Satakuntatalolta hän ei aio
muuttaa pois.

MIEKKARI

JOONAS LIPPING

2. vuoden osakuntalainen

Joonaksen huoneessa huomion kiinnittää ensimmäiseksi erikoinen mankkari ja valtavat kaiuttimet. Ja sitten ne lääviksen kurssikirjat, joita hänen usein nähdään selailevan Viisissä.

Joonaksen huone on todella täynnä. Talon tarjoamien pöydän ja sängyn lisäksi siellä on kaksi kotia tuotua hyllyä ja Ikeasta ostettu lipasto. Joonas on huomannut, että

mitä enemmän kaappi- ja hyllytilaa on, sitä enemmän sitä haluaa lisää. Kahdeksan neliön huoneessa lattiapinta-ala tulee kuitenkin nopeasti vastaan. Onneksi Joonas on kekseliäs. Kun hänelle tuli yövieras, hän kiipesi itse patjan kanssa huoneessa olevaan isoon yläkomeroon nukkumaan.

Kutoskongin miekkari on Joonaksen ensimmäinen oma kämpppä, eikä häntä omien sanojensa mukaan ahdistanut, tai ahdistaa vielä, huoneen pienuus. Ainoa ikävä puoli huoneessa on pöytätilan vähyys ja se, ettei sinne mahdu työtuolia. Joonas työskenteleekin istumalla sängyllään. Seinät eivät vielä kertaakaan ole alkaneet kaatua päälle, onhan talolla Viisi, jonne voi paeta oman huoneen pienuutta.

Joonas on tyytyväinen huoneeseensa, se kun on hänelle täysin riittävä. Hän on siis ainakin toistaiseksi jäämässä miekkariinsa. Sallin tavoin Joonasta ei häiritse yhteiskeittiö, sillä hänkään ei kokkaa. Joonakselle tärkeintä talolla asumisessa on se, että hän voi mihin tahansa vuorokauden aikaan mennä Viisiin ja olla sosiaalinen ja toisaalta palata omaan huoneeseensa olemaan yksin. ☺

Hanna Hannus KUVAT Osakunnan arkisto

AJANMUKAINEN CIVIS-BOXI

Oletko koskaan miettinyt, miltä Satakuntatalon huoneet näyttivät alun perin? Kun ensimmäiset onnekkaat asukkaat muuttivat Satakuntatalolle syksyllä 1952, oli huoneissa tyystin erilainen kalustus kuin nykyään. Tervetuloa aikamatkalle vuoden 1952 Satakuntataloon.

KUVITTEELLINEN PÄIVÄKIRJA

1.9.1952

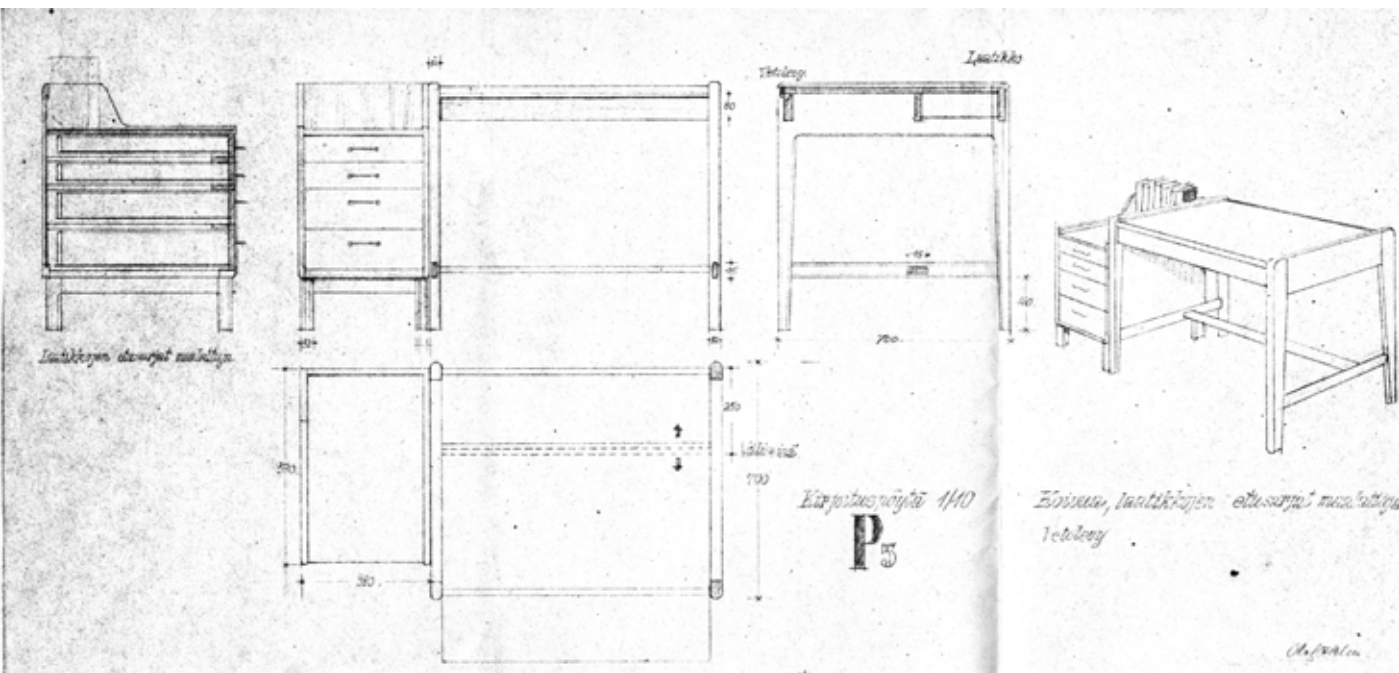
Oi tätä onnea! Saavuin tänään Helsinkiin Rautatieasemalle matkalaukuni ja eväspussini kanssa. Onneksi ostin kioskilta kartan, muuten olisin varmaan jäänyt iäksi harhailemaan Rautatieasemaa ympäri. Kartan avulla löysin kuitenkin Kampinmalmiin, josta eksoottisen juutalaisen synagogan kohdalta käännyn vasemmalle.

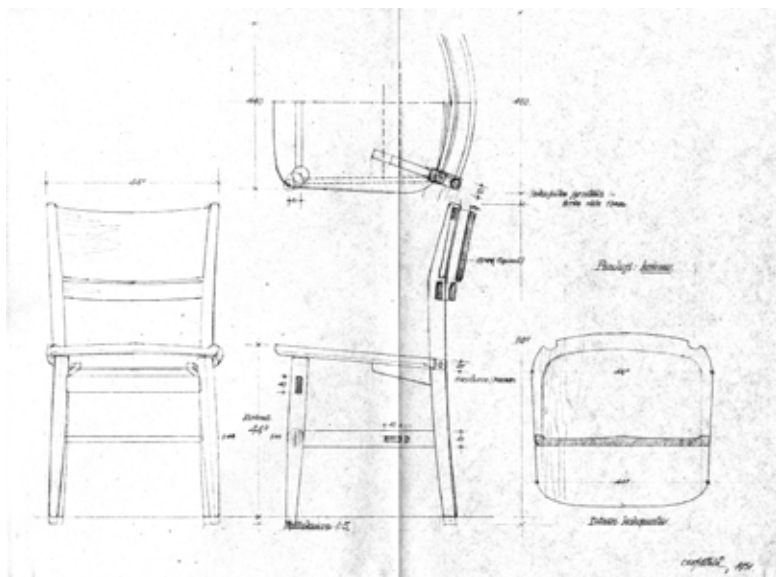
Siellä se häämötti: Satakuntatalo.

Kävelin eteenpäin, ja näin rakennuksen koko komeudessaan: mitkä korkea rakennus! Miten monta pienen boxin ikkunaa!

Kuudennesta kerroksesta sen löysin pienen etsimisen jälkeen: uuden huoneeni! Jaan sen erään raumalai-

sen tytön kanssa. Kirjoituspöytiä on kaksi, yöpöytiä on kaksi, sohväsänkyjä on kaksi. Kaikki täällä on niin uutta, keveää, vaaleaa ja puhdasta! Kirjoitin jo äidille tänään kirjeen. Hän ei varmaan vielääkään oikein usko todeksi, että täällä on vesiklosetti ja käytävällä jopa jääkaappi. Eipä tarvitse enää säilyttää maitoa ikkunalaudan välissä...

RATKAISUJA ASUNTOPULAAN

Asuntopula oli Helsingissä 1950-luvulla huutava. Erityisen huonossa asemassa olivat ylioppilaat. Sodan jälkeen yliopistoon halusi yhä enemmän opiskelijoita, ja tämä näkyi kaupungin jo ennestään surkeassa asuntotilanteessa piikkinä.

Helsinkiläiset ylioppilaat saattoivat asua opiskeluajan perheidensä luona, mutta junan tuomilla tilanne oli huonompi aikana ennen asumislisiä. Yksi vaihtoehto oli alivuokrata huone joltakulta helsinkiläiseltä perheeltä tai rouvalta. Alivuokralaisen velvollisuuksiin saattoi vuokran lisäksi kuulua esimerkiksi kotitöitä tai lastenhoitoa.

Helsingin yliopiston ylioppilaskunta päätti tehdä asialle jotain. Ylioppilaskunta järjesti 1940-luvulla keräyksen, jolla kerättiin varoja Domus Academican opiskelija-asuntolaa varten. Ensimmäiset talot valmistuivat vuonna 1947. Kahden tai useamman hengen huoneet sisälsivät kaikkea, mitä nuori ylioppilas vain saattoi toivoa: modernin kalustuksen ja jopa sisä vessan.

Domma ei kuitenkaan riittänyt ratkaisemaan kaikkien ylioppilai-

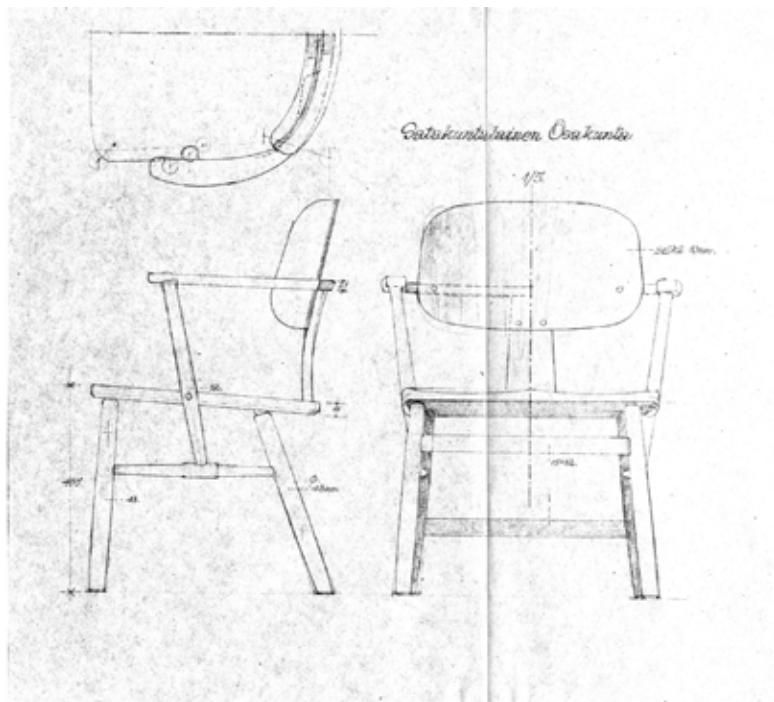
”Täytyi vain toivoa, että kämppis ei kuorsannut.”

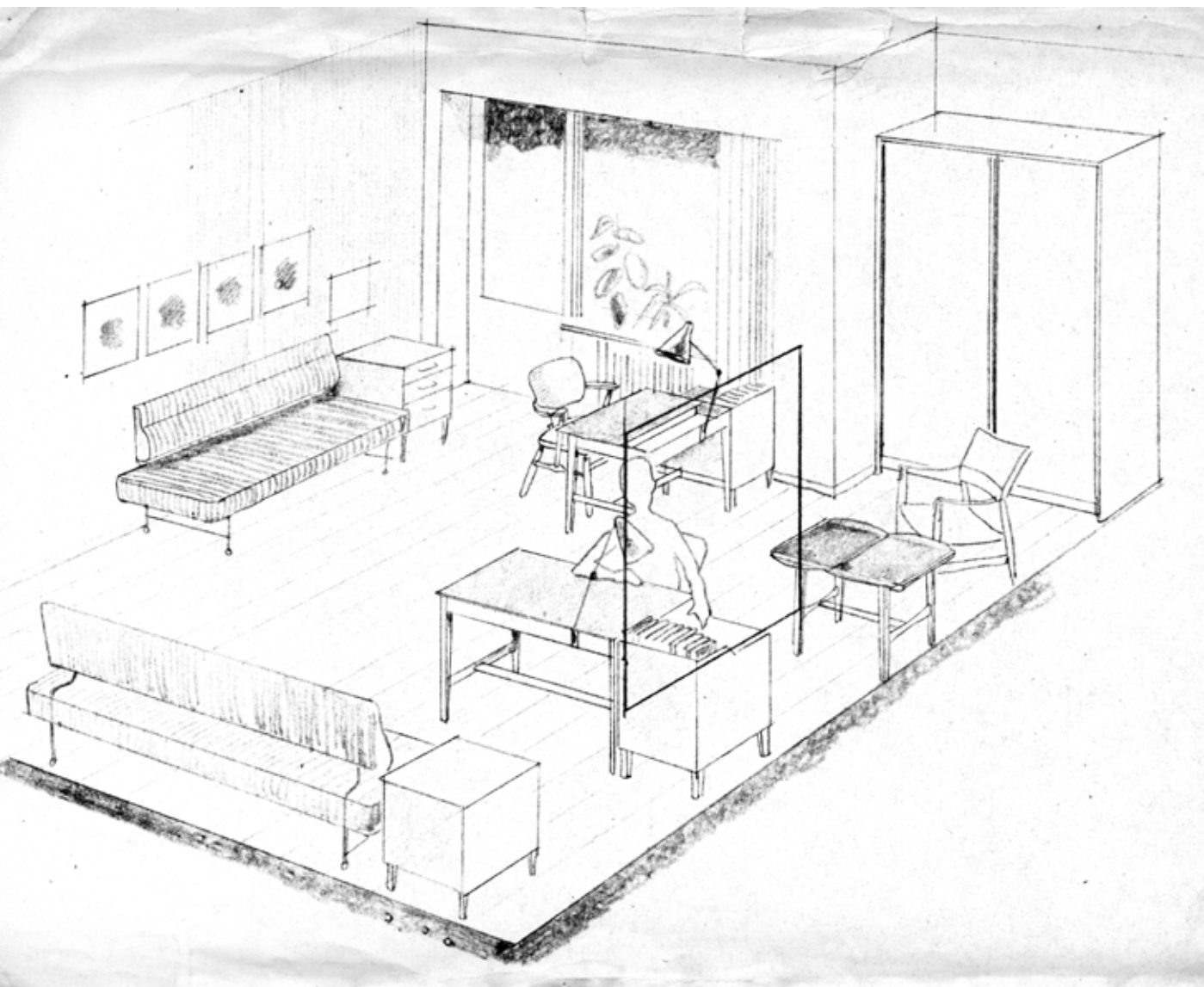
kaikenlaisiin hätäratkaisuihin. Osakunta lähti lakkikourassa sinne, minne myöhemminkin aina raha-

den asumispulmia. Satakuntalainen Osakunta päättikin Domman valmistumisen aikoihin rakentaa omille jäsenilleen Satakuntatalon, johon tulisi osakunnan juhlasalin ja osakuntahuoneiston lisäksi ajanmukaisia asuntoja. Nykyiset ”miekkarit” eli kahdeksan tai kymmenen neliön huoneet merkitsivät tuon ajan civiksille ylellisyyttä, sillä ne olivat yksiöitä. Kaikkiin muihin asuntoihin mahtui silloisilla yksityisyysstandardeilla asumaan helposti kaksi henkilöä. Täytyi vain toivoa, että kämppis ei kuorsannut.

Satakuntatalon arkkitehtuurista on kirjoitettu Karhunkierroksen jo aiemmin (KK 1/2008, KK 1/2004), joten keskityn nyt valottamaan huoneiden alkuperäistä sisustusta.

Satakuntatalon rakentaminen tuli kalliimmaksi kuin oli ajateltu, sillä rakentamisen hinta kallistui urakan aikana. Niinpä talon viimeistelyvaiheessa eli sisustuksessa oli turvauduttava

pulan koittaessa: maakuntaan. Kalustuskeräystä tekemään värvättiin tietyt osakuntalaisia. Satalinnan Säätiön arkistosta löytyy osakuntalaisille lähetettyjä kirjeitä, joissa kehoitetaan järjestämään kotiseudulla esimerkiksi kahvikutsut keräyksen hyväksi.

KEVYTTÄ, VAALEAA, HYGIEENISTÄ

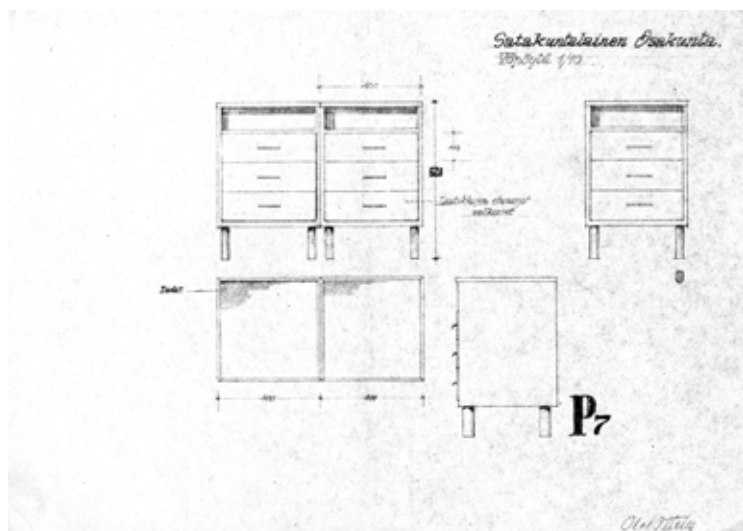
Kalusteet Satakuntatalon huoneisiin tilattiin Keravan puusepäntehtaalta, joka oli Stockmannin omistama yritys. Suunnittelijana toimi sisustusarkkitehti *Olof Ottelin*. Ottelinin signeeraamissa huonekalupiirroksissa näkyy keveää rakennetta ja hygieniää arvostanut 1950-luvun tyyli.

Olosuhteet olivat tosin suunnittelijoille tuolloin

ankarat. Toista maailmansotaa seurannut materiaalien vähyys ja pula-aika jatkui yllättävän pitkään. Vielä vuonna 1951 Suomesta oli likipitään mahdotonta saada edes teräsputkea – materiaalia, joka ennen sotia oli muodostunut funktionalistisen kalustetutannon kulmakiveksi. Niinpä suunnittelijoiden oli turvauduttava mielikuvitukseensa ja siihen, mitä käytettävissä oli: puuhun.

Ottelininilla ei materiaalien suhteen olisi siis edes ollut paljoa valinnanvaraa. Hän päätyi suunnittelemaan pöydät, tuolit ja yöpöydät koivusta. Toisaalta vaalea puu vastasi hyvin modernismin ihanteita keveydestä ja valoisasta sisustuksesta.

Kätevästi tilaa säästänyt sohasänky taas on teräsrakenteinen. Teräsrunkosänky (tuttavallisemmin

heteka) oli funktionalismin mukanaan tuoma uutuus. Sen tarkoitus oli olla helposti puhdistettava, jotta ötökät saisi pidettyä tehokkaasti loitolla.

Materiaalit sisustuksessa eivät siis olleet vaihtelevia tai ylellisiä, mutta ne olivat niin katsetta kuin käyttöäkin kestäviä. Ottelin onnistui nähdäkseni luomaan tiukoissa olosuhteissa esteettisesti kestäviä muotoja niistä materiaaleista, mitä saatavilla oli.

Nykypäivän satolaisen silmää yksinkertainen mutta silti elegantti kalustus luultavasti miellyttäi-

si – harmi vaan, että aikaisemmat sukupolvet eivät ole tätä tienneet. Kalustus Satakuntatalon huoneissa on nimittäin sitten vuoden 1952 vaihdettu ainakin kahteen kertaan. Ainoastaan kiinteät vaatekaapit ovat säilyneet huoneiden nurkissa muistona alkuperäisestä sisustuksesta. Niitä käyttäessä voi tunnelmoida, kuinka valoisalta ja mukavalta tuore Satakuntatalo mahtoi tuntua maalaistalon tai alivuokralaisuuden jälkeen. ☺

Maailman kalleinta kahvia, kopi luwakia tehdään musanki-sivettikissan (*Paradoxurus hermaphroditus*) ulostamista kahvipavuista. Sri Lankassa otusta pidetään lähinnä haittaeläimenä, sillä ne pruuvaavat tapella ja meluta ihmisten ullakoilla öisin.

TIESITKÖ

Osakunta piti vuodesta 1910 vuoteen 1952 majaansa Osakuntatalon eli Uuden ylioppilastalon neljännessä kerroksessa. Nykyisin samoissa tiloissa toimii Eteläsuomalainen osakunta.

Fiktiivisen kirjeen ylioppilasneiti ei sattumalta asu juuri kuudennessa kerroksessa. Kyseinen kerros oli nimittäin ilmeisesti tyttöjen kerros.

Oleg Grenrus kuva Hanna Peuraniemi

KAHVI

Kahvi on lähes sama asia kuin kofeiini, musta, auttaa heräämään ja aiheuttaa huonoja heräämisiä, hyvää ja pahaa.

Tätä mieltä ovat muutamat aamuvirkut satolaiset. Pari on aamukahvinsa jo juonut, yhdellä toimitus oli vielä kesken ja eräs ei juo kahvia lainkaan.

Ystävän kanssa kiireetön kahvihetki piristää keskellä muuten harmaata ja väritöntä arkipäivää. Yksinkin voi nautiskella ja – yhtä mainosta mukailen – samalla saattaa keksiä jonkun aivan mahtavan idean.

Kahvin syntyhistoria on hämärän peitossa. Tuntuu uskomattomalta, että miten joku on keksinyt kerätä kahvipensaan marjat, kuivata, paahtaa, jauhaa ja lopuksi heittää ne kiehuvaan veteen. Alussa kahvia ei keitettykään, vaan raakoja marjoja sekoitettiin veteen ja annettiin käydä alkoholijuomaksi. Raakaa kahvimarjaa en ole koskaan päässyt maistamaan, se taitaa olla aika kitkerä. Kuivattu papu on ainakin melko mauton, mutta yllättävän piristävä. Varmaan siksi sitä alkoholilitkua juotiin.

Ilmeisesti vasta 1200-luvulla eräs arabi keksi, että paahdetusta kahvipensaan marjasta liukenee kuumaan veteen voimakas aromi. Viime vuosisadalla on keksitty monia tapoja saada kahvin parhaat aromit. Italialaiset tekivät paljon tällä alueella. Vuonna 1901 Luigi Bezzera paranteli Angelo Moriondon suunnittelemaa laitetta – tuloksena syntyi espressokone. Vain vähän myöhemmin, vuonna 1929, italialainen suunnittelija Attilio Calimani keksi pressopannun. Alfonso Bialetti puolestaan kehitti mutteripannun 1933. Vasta vuonna 2005 Alan Adler, poikkeuksellisesti amerikkalainen, kehitti AeroPressin, todella helppokäyttöisen ja -hoitoisen laitteen.

Italialaiset kahvipaahdot ovat ainakin minun makuuni. Itse en pidä suomalaisten suosimista vaaleista paahdoista. Ne ovat laimeita ja happamia. Ranskalainenkaan paahto ei ole kovin hyvää, pavut kun on lähes poltettu. Kannattaa siis maistaa erilaisia kahveja, etsiä ja löytää itselleen mieluisin.

Minä en välittänyt kahvista vielä muutama vuosi sitten. Jollain todella kieroutuneella tavalla kahvia voi verrata olueen. Huoltamokahvia ensimmäistä kertaa maistanut voi vaan ihmetellä, että tämänkö pitäisi olla hyvää. Mutta kyllähän kahvia oppii juomaan, vaikka väkisin. Tai sitten käy niin hyvä tuuri, että sinulle tarjotaan oikeasti hyvää kahvia. Näin kävi minulle.

Ennen sitä olen maistanut lähinnä jotain mitä tuttuni kutsuvat akhviksi. Kuulemma se on joskus hyvää, yleensä pahaa. Tuo jalojuoma, akhvi, aamun pelastus. Pari päivää seisseenä ja mikrolämmitettynä. Maukas, kuin vastakeitetty. Sitä saa mm. Viisistä. ”Miten vanhaa tuo kahvi on?” – ”En tiedä, olen ollut vasta pari tuntia täällä.”

Sinänsä hyvän kahvin keittäminen ei ole kovin hankalaa, kunhan pitää kolme tärkeää asiaa mielessä: maku, maku ja maku.

Kahvipaketin avaamisen jälkeen kahvi tulisi käyttää viikon sisällä, tai nopeamminkin jos sitä ei säilytä tiivistä pakattuna. Parasta kahvia saat jauhamalla itse tarvittavan määrän tuoreista pavuista.

Kahvinkeitin on syytä pitää puhtaana. Kahvin valmistuksessa kahvista irtoaa rasvaa, ja veden mukana

keittimeen tulee kalkkia ja muita epäpuhtauksia. Samasta syystä vettä ei kannata kaataa keittimeen käyttäen sen omaa kannua, kahvinjäämiä tarttuu kannuun ja ne päätyvät keittimen sisään.

Ja toisin kuin viinit, kahvi ei parane vanhetessaan. Kahvin ei tulisi seisoa keittimen lämpölevyllä yli puolta tuntia. Termoskannussa kahvi säilyy hetken pidempään. Muista myös sekoittaa kahvia ennen tarjoilua, jotta pohjalle valunut vahva kahvi ja pinnalle jäänyt laihempi kahvi sekoittuisivat.

Hifistellä voi loputtomiin ihan oman jaksamisensa mukaan. Valitettavasti elämässä on muutakin tekemistä kuin hioa kahvinkeitämisen taitojaan. Jokainen tehköön itselleen sopivalta tuntuvan kompromissin - itse ulkoistin vallan koko homman. ☹

Popvlæri-tieteen käsikiria

METAFYSIIKKA

ONNELLISUUS

Onnellisuusteoria on erityisesti 1900-luvun aikana yleistynyt metafysiikan tutkimushaara, joka pyrkii selittämään tiettyjä sielun (ks. met.fys. "Sielu") ominaisuuksia. Onnellisuutta kuvattiin pitkään ns. infektiomallilla (ks. lääket. "tauti"), jonka mukaan se tarttuu manifestoitumisensa ohessa lähellä oleviin sieluihin. Koska tämä ei kuitenkaan yksin pystynyt selittämään eräitä 1980-luvun koetuloksia, on hiljattain kehitelty vitutus-komplementtimallia. Mallin mukaan sielun kokeman vitutuksen ja onnellisuuden tulo on vakio, jota kutsutaan balanssivakioksi,

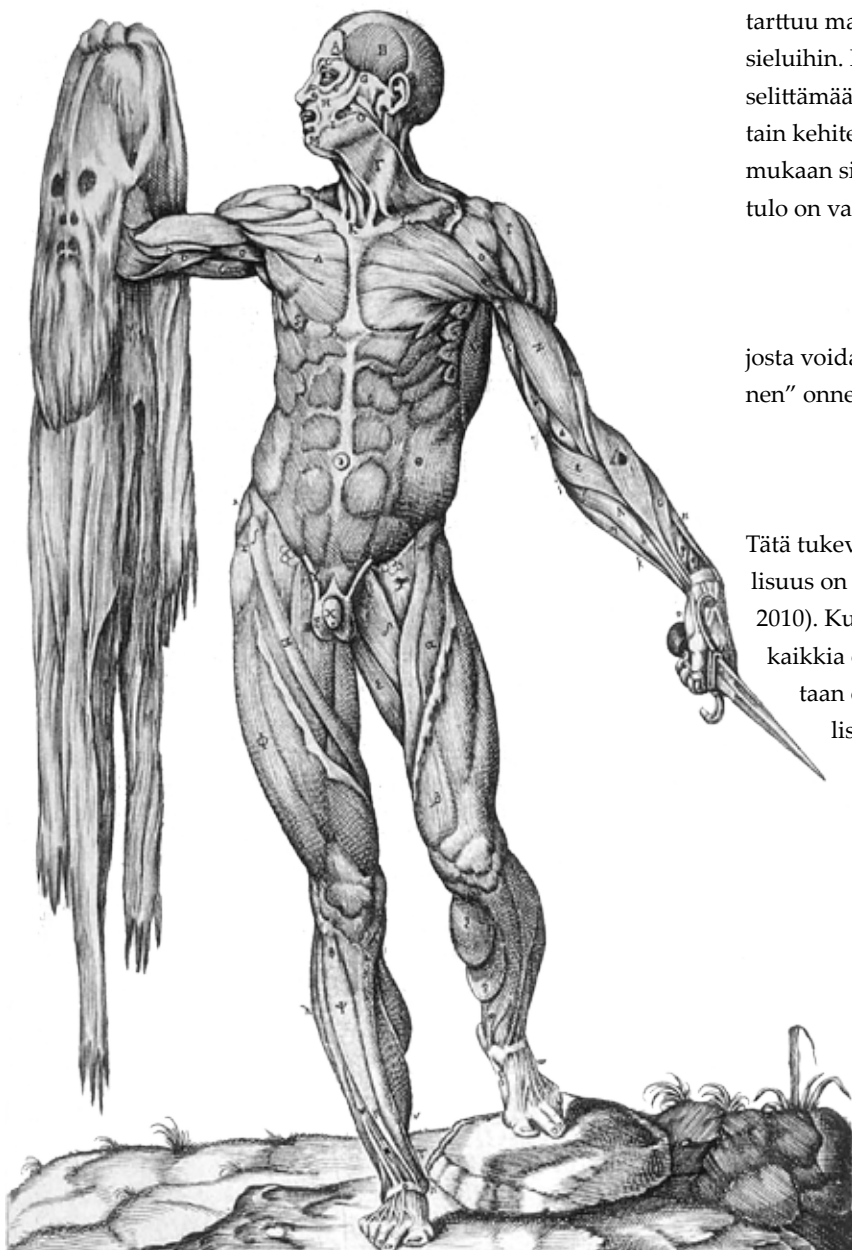
$$OV = B,$$

josta voidaan laskea suhteellinen eli "traditionaalinen" onnellisuus

$$\Omega = O/B.$$

Tätä tukevat tutkimustulokset, joiden mukaan onnellisuus on sitä, ettei vituta ihan joka päivä (Teittinen, 2010). Kumpikaan malli ei yksin kykene selittämään kaikkia onnellisuuden ominaisuuksia; tätä kutsutaan onnellisuuden infektio-komplementtidualismiksi.

TEKSTI Joonas Lipping, Markku Alho
KUVAT Juan Valverde de Amusco,
Magnus Hundt

Onnellisuutta tutkittaessa sovelletaan onnellisuuden säilymisperiaatetta, jonka mukaan onnellisuutta ei synny tyhjästä eikä sitä katoa mihinkään. Koska onnellisuus on elämän (ks. met.fys. "elämä") ja vapauden (ks. met.fys. "vapaus") ohella ihmisen perusoikeus (Jefferson et al., 1776), seuraa, että jokaiselle onnellisuuden kynnysarvolle Ω_{raja} löytyy sielujen lukumäärä N_{max} , jonka jälkeen systeemin kokonaisonnellisuus $\Sigma(O)$ ei riitä siihen, että kaikki voivat olla onnellisia:

$$N_{\text{max}} = \Sigma(O) * B / \Omega_{\text{raja}}.$$

Tämä tulkitaan yleensä niin, että maailma on pohjimmiltaan epäoikeudenmukainen (ks. met.fys. "oikeudenmukaisuus"), ts. "paska paikka".

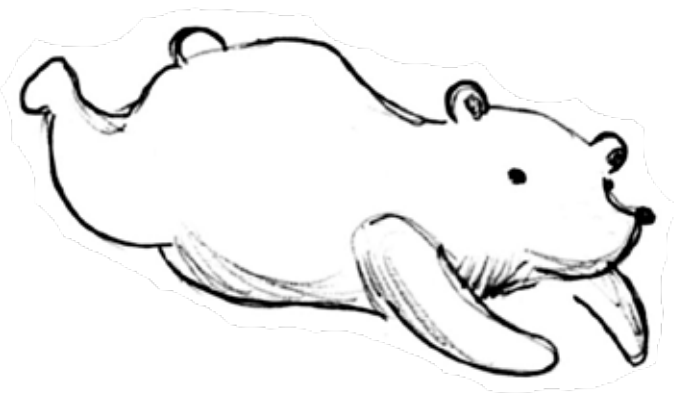
Koska ei kuitenkaan ole voitu todistaa, että balanssivakio B on sama kaikilla sieluilla, on esitetty muitakin hypoteeseja. Näistä eniten kannatusta on saanut sieluaineen säilyvyshypoteesi, jonka mukaan sielukunnan kasvaessa mahdollisuus tiettyyn suhteelliseen onnellisuuteen ei pienene, sillä lisääntyvä pienisieluisuus kompensoi suurenevaa sielujen määrää.

Onnellisuuden käyttäminen laskutoimituksissa suureena on johtanut debattiin siitä, mikä onnellisuuden yksikön pitäisi olla. Jonkin aikaa yksikkönä käytettiin promillea, kunnes huomattiin, etteivät laskutoimitukset täsmänneet koetuloksien kanssa suurilla onnellisuuden arvoilla. Nykyisin kirjallisuudessa onnellisuus ilmaistaan usein käänteisen vitutuksen yksiköissä, jolloin balanssivakioksi tulee paljas luku.

Aikaisempien tutkimusten mukaan onnellisuus on lämmin ase (Lennon et al., 1968), ja siksi yksiköksi on esitetty kelviniä. Tämä ei kuitenkaan vielä toistaiseksi ole tullut yleiseksi käytännöksi. Toisaalta onnellisuuden yksiköksi on postuloitu $[O] = \text{kelvin/joule}$, jolloin dimensioanalyysiin nojaten voidaan todeta vitutukselle

$$[V] = \text{joule/kelvin} = [S],$$

missä S on entropia. Termodynamiikan 2. pääsäännön mukaan entropian kasvu on väistämätöntä, ja rinnastaen myös vitutuksen määrä kasvaa ajan funktiona onnellisuuden laimentuessa. Onnellisuuden säilymislain nojalla voidaan siis ennustaa universumin lämpökuolemaa vastaava vitutuksen multihuipennus. ©

Nalle Puh KUVA Salla Seppälä

MIKÄ-MIKÄ-MAA

Vuosijuhlat vietettiin maaliskuussa kaikin puolin asianmukaisesti. Varsin onnistuneen ja perinteitä kunnioittaen pitkäksi venyneen juhlaosuuden, mielenkiintoisten tanssien, riehakkaiden jatkojen ja melkoisen läheisen saunomisen jälkeenkin historiallisen suuri jouk-

ko jaksoi jatkaa aamujäätelölle asti. Yli 50 tiedetään metrossa matkanneen aikaisin aamulla, mutta tarkkaa osallistujamäärää tuskin kukaan mukana olleista kykeni laskemaan.

Täysipainoinen vuosijuhlaviikonloppu on kuin lento Mikä-Mikä-Maahan. Naiset ovat kauniita ja iloisia, miehet kohteliaita ja puheliaita. Maljoja nostetaan ja tarjotaan. Kauniita sanoja jaellaan melkein yhtä paljon kuin flirttailevaa hymyä.

Jokaisessa juhlassa on muutama merirosvo, jotka pyrkivät terrorisimaan niin omaa kuin muidenkin juhlatunnelmaa kommentoimalla puheita, kritisoimalla laulunjohtajan juontoja ja bongaamalla kovaäänisesti muiden etikettimokia. Onneksi nämä pahanilmanlinnut voi useimmiten ohittaa olan kohautuksella ja jättää omaan arvoonsa. Vain harvoin pöytäseurueeseen osuu itse *Kapteeni Koukku*, joka pilaisi kanssaihminenkin juhlan.

Kuten Mikä-Mikä-maa, myös vuosijuhla on kaikkea hyvää ja kaunista varten. Se on keino paeta arjen huolia ja murheita. Viikonloppu, jonka aikana ei mietitä tekemättömiä esseitä, laskareita tai lähestyviä tenttejä. Pari päivää, jotka on tarkoitettu uusien ihmisten tapaamiseen ja vanhojen ystävien näkemiseen. Parhaassa tapauksessa löydetään kiinnostavia, kummallisia, erilaisia tuttavuuksia. Uusiin ystäviin tutustutaan päällisin puolin – siihen hymyilevään ja kohteliaaseen, kauniiseen ja nauravaan puoleen.

Mikä-Mikä-Maa on unelmien, kauneuden ja unohduksen maailma. Siellä unohdetaan mistä tullaan ja minne pitäisi mennä. Eikä siellä vanheta päivääkään. Mutta kuten vuosijuhlakin, ainakin *Disneyn* Mikä-Mikä-Maa on pullollaan mustasukkaisuutta ja huomionkiipeyttä. Elämä ei ole lainkaan huoletonta edes unelmamaailmassa.

Todellisuutta kannattaa silloin tällöin paeta, mutta sitä ei pidä unohtaa. Vaikka olisimme valmiita kasvamaan isoiksi, ei se tarkoita, etteikö ikkunaa voisi pitää raollaan Mikä-Mikä-Maahan.

KARHUNKIERROS 2/1981
(WÄPPU-NUMERO)

”Vappu ei ole vain sitä, että saatte jonkun menemään sänkyyn kansanne. Se on paljon, paljon monimutkaisempaa. Vappuun kuuluu hienovarainen valmisteluvaihe, jota kutsutaan ”vappuiksi” tai kan-

sanomaisemmin ”palloiluksi”. Jokaisellahan on tarpeita vapun suhteen - eivätkä nämä ole niin yksinkertaisia ja eläimellisiä kuin saatatte kuvitella.” ☺

“kuolemattomat,,

nyt
kuvien
kera!

Onneksi huomenna on se lätkäot-
telu, niin ei sentään tarte siihen
tenttiin oikeasti lukea.

—KAISA J.

No sitten ainakin tietäis, miltä
pistorasiat näyttää.

—VIHTORI M.

BANGIA PELATESSA:

MIIA: Just joo! Tuhkatkin pesästä!

V-M: Onks sul tuhkaa pesässä?

SALLA: Siinä tapauksessa sen täy-
tyy olla tuhkamunan jäljiltä.

Ette nyt ala Honksun kanssa nus-
simaan, riittää että panette.

—HILPPA E. SAMU H:LE

Pitäisikö käydä ensin suihkussa?

—TATJA ENNEN ASSEMBLYLLE
LÄHTÖÄ

Aika poikamainen tyttö se on,
paitsi että se on tyttö.

—OLEG G.

Mun tissit alotti koko jutun, mut
ne ei sanonut yhtään mitään.

—MIIA V. HYDRAULIIKASTA

Sä oot hauska kännissä! Otappa
siitä

—KAISA J. TARJOAA VIINIÄ SISKOL-
LEEN.

Pommis! Sä oot yleisöpalvelija!

Rispektii!

—JUHANI H. JUKKA P:STÄ

Sitten voisi olla geenimuunneltu
orgasmi.

—MIIA V.

Ai muna pöytään? Siinä alkaa
näyttää pihvit pieneltä.

—JUHANI H.

Ei mua silleen naisten perseet
haittaa keskimäärin.

—JUHANI H.

Mä olen pervouden välikappale.

—MIIA V.

KUULITKO JOTAIN KUOLEMATONTA?

Jätä lappu Viisissä sijaitsevaan
kuolemattomaan laatikkoon tai
lähetä sähköpostia osoitteeseen
paatoimittaja@satakuntatalo.fi.

OHO, KATSO KUVAT!

En osannut kiteyttää
oheisia kuolemattomia
tekstimuotoon. Sorppa!
T: Päätoimittaja.

